

Matilda se je smehljala in ustnice so ji trepetale; in groza je bila v njenih očeh in sreča je bila v njenih očeh.

V izbo je stopila teta Mara, stopila je k njemu in njena tenka, zgrbljena roka je zdrknila urno in narahlo po njegovem obrazu.

„Ali si to ti, Štefan Poljanec?“

Obadva sta molčala.

„To si ti, Štefan Poljanec!“

Obadva sta molčala, toda Matilda je prebledela in Peter Novljan je vztrepetal v nezavedni in nerazumljivi grozi.

(Konec prihodnjič.)

Noč je gorela.

Noč je gorela, drhteli so zublji,
žar je poljubljal mrakove,
s svojo ljubeznijo grem med arkade,
grem med spominov grobove.

Ena le zvezda naj meni zasije,
svete mi naj zazvene harmonije . . .
Angel se joka nad tiho gomilo,
kaj te, ubogo srce, je umorilo?

C. Golar.

Bele grudi.

Odprl je Daždbog presvete oči
in zlat smehljaj je vsa polja poplavlil
in grud tvojo spečo strmeč je pozdravil,
v poljubu je zatrepetal na nji.

Ej, pa da sem jaz ta presrečni soj,
na veke bi zvezde neba obledele,
na veke poljubljal obrazek bi tvoj
in grudi, nežne kot lilije bele!

Vladimir.